

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 422/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Jozef Nádaský, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 CoP 249/2017 z 5. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 249/2017 z 5. februára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka bola žalobkyňou v konaní vedenom pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 7 C 103/2008, v ktorom sa domáhala určenia, že vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 103/2008 z 9. apríla 2015 žalobu zamietol (prvý výrok), žalovanému v I. rade náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok) a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov žalovanej v II. rade v rozsahu 100 % (tretí výrok). Sťažovateľka podala proti prvému a tretiemu výroku napadnutého rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 553/2015 z 28. októbra 2015 rozsudok okresného súdu vo vzťahu k jeho prvému výroku a „závislému“ druhému výroku potvrdil, tretí výrok zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (s tým, že súd má preskúmať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa) a žalovanému v I. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Okresný súd v ďalšom konaní rozhodol uznesením sp. zn. 7 C 103/2008 zo 6. júna 2017 tak, že sťažovateľka je povinná nahradiť žalovanej v II. rade trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Na základe sťažovateľkou včas podaného odvolania proti uzneseniu okresného súdu zo 6. júna 2017 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a žalovanej v II. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že rozhodnutím okresného súdu, ako aj napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej identifikovaných práv, a to tým, že všeobecné súdy v rámci rozhodovania o náhrade trov konania nezohľadnili dôvody hodné osobitného zreteľa. Sťažovateľka za takýto dôvod hodný osobitného zreteľa považuje predovšetkým skutočnosť, že je v blízkom príbuzenskom vzťahu so žalovanou v II. rade

(ide o vzťah matky a dcéry). Na túto skutočnosť mali všeobecné sudy prihliadať, pretože v zmysle § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) je všeobecný súd *„povinný inak na prvý pohľad prilievavé rozhodnutie o náhrade trov konania modifikovať tak, aby náhrada trov konania neslúžila niektorej zo strán sporu ako prostriedok prejavu negatívneho vzťahu k rodine“*. Podľa názoru sťažovateľky sa práve § 257 CSP má aplikovať tam, kde sú negatívne vzťahy krajne nežiaduce, teda najmä v rodinných vzťahoch. Inštitút náhrady trov konania by *„nemal byť zneužitý ako prostriedok šikany, či prejavom nevraživosti a prehlbovania zlých príbuzenských vzťahov“*. V konaní všeobecné sudy taktiež neprihliadli na jej zlú majetkovú a sociálnu situáciu a vysoký vek.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd aj krajský súd pristupovali k otázke náhrady trov konania celkom formalisticky. V sťažnosti poukazuje na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov v súvislosti s aplikáciou § 257 CSP s dôrazom, že od tejto súdnej praxe sa okresný súd aj krajský súd odchyľili, a preto sú aj napadnuté uznesenie a jemu predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu arbitrárne.

Skutočnosť, že všeobecné sudy neprihliadli na v danom spore existujúce okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňovali nepriznanie buď úplnej, alebo aspoň čiastočnej náhrady trov konania žalovanej v II. rade, považuje sťažovateľka za okolnosť, ktorá je v hrubom a extrémnom rozpore so základnými princípmi spravodlivého súdneho konania.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoP /249/2017-807 zo dňa 5. februára 2018 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoP /249/2017-807 zo dňa 5. februára 2018 zrušuje a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke právo na náhradu trov konania v sume 390,50 EUR, ktorú je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť na účet... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bola priznaná žalovanej v II. rade náhrada trov konania v celom rozsahu podľa jej úspechu v konaní. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s tým, že krajský súd neprihliadol na okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré v danom prípade existujú, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie arbitrárne.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 195/07).

12. Ústavný súd, poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02,

III. ÚS 180/02, I. ÚS 604/2017). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

14. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (*Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

15. V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Pri posudzovaní otázky, či mohli byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené označené práva sťažovateľky, je preto potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ale aj dôvody uznesenia okresného súdu, ktoré krajský súd potvrdil ako vecne správne.

16. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia predovšetkým uviedol:

„... V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

Podľa tohto ustanovenia je súd povinný skúmať, či v prejednáwanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie nemožno vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (uznesenie NS SR Č. k. 2 M Cdo 17/2009 zo dňa 28.01.2010).

Súd preskúmal vyjadrenie žalobkyne, žalovanej II a ostatný spisový materiál a zistil nasledovné:

Žalobkyňa aj žalovaná II vlastní viaceré nehnuteľnosti. Žalovaná II vlastní motorové vozidlo... V rodine sú narušené medziľudské vzťahy a žalobkyňa so žalovanou II už niekoľko rokov nekomunikuje. Starostlivosť o žalovaného I je zabezpečovaná žalobkyňou aj žalovanou II...

Súd pri rozhodovaní o tom, či má vybočiť zo základnej zásady uplatňovanej pri rozhodovaní o náhrade trov konania (rozhodnutie podľa miery úspechu a neúspechu strán), skúmal, či sú dané také dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne, pre ktoré by mal uplatniť výnimku z vyššie uvedenej zásady. Je nepochybné, že iniciátorkou súdneho sporu bola žalobkyňa. Žalobkyňa bola v konaní neúspešnou z dôvodu, že sa nedomáhala v zákonom stanovenej lehote relatívnej neplatnosti právneho úkonu (darovacej zmluvy), t.j. pre absenciu úkonu, na ktorý bola oprávnená len ona sama. Neúspech žalobkyne teda nebol založený na výsledkoch rozsiahleho dokazovania a nejakom zvrate zistených skutkových okolnosti v priebehu konania, ale na právnom posúdení veci. Tu je potrebné uviesť, že žalobkyňa bola počas konania právne zastúpená a jej právni zástupcovia boli povinní chrániť a presadzovať jej práva a postupovať v konaní s odbornou starostlivosťou. Podľa názoru súdu nie je v súlade s princípom spravodlivosti, aby žalovaná v II rade mala znášať dôsledky nedostatočného právneho poradenstva poskytnutého žalovanej. Aplikovanie výnimky z pravidla založenom na miere úspechu pre tzv. dôvody hodné osobitného zreteľa má za cieľ zmiernenie následkov tvrdosti zákona v určitých individuálne posudzovaných prípadoch, avšak nemalo by byť zároveň prostriedkom pre nastolenie krivdy u protistrany.

Pokiaľ ide o vzájomné rodinné vzťahy medzi stranami sporu, na ktoré odkazuje v odôvodnení Krajský súd v Trnave, tu súd len konštatuje, že viaceré prebiehajúce spory medzi príslušníkmi tejto rodiny svedčia o dlhodobu nepriaznivých vzájomných vzťahoch a súdne konania nie sú ich príčinou, ale dôsledkom. Počas konania ani jedna zo strán nemala snahu o mimosúdne vyriešenie celej záležitosti. Za tejto situácie má súd za to, že rozhodnutie o trovách konania, nech už by bolo akékoľvek, neprispieje k urovnaniu rodinných vzťahov.

Berúc do úvahy osobné, majetkové, príjmové pomery na strane žalobkyne a žalovanej II, ako aj vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa dôvodu neúspechu a zodpovedného subjektu za neúspech v spore, má súd za to, že nie sú dané dôvody hodné

osobitného zreteľa pre nepriznanie žalovanej II náhrady jej trov od žalobkyne. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku. “

17. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie otázku náhrady trov konania dôsledne posúdil v zmysle záverov obsiahnutých v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vyporiadal i s námietkami odvolateľky a vzhľadom na to, že táto ani v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, ktoré by spochybnili správnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. “

18. S prihliadnutím na citovanú časť uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Z napadnutého uznesenia totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia nadväzujúceho na dôvody uznesenia okresného súdu dalo dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd spravoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď, aplikujúc zásadu úspechu v konaní, považoval za rozhodujúci pomer úspechu strán vo veci. Rovnako je z uznesenia krajského súdu zrejmé, prečo konajúce súdy v rozhodovaní o náhrade trov konania neaplikovali dôvody hodné osobitného zreteľa a prečo sa nestotožnili s názorom sťažovateľky, že tieto dôvody existujú.

19. Keďže uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania vrátane rozhodnutia o ich výške pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, z novších II. ÚS 137/2018).

21. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry konštatuje, že námietky sťažovateľky odôvodňujúce porušenie jej práv napadnutým uznesením smerujú proti rozhodnutiu o náhrade trov konania, čo sa v okolnostiach daného prípadu vo svojich dôsledkoch síce mohlo negatívne dotknúť sťažovateľky, avšak z hľadiska kritérií ústavnej udržateľnosti súdneho konania ich podľa názoru ústavného súdu nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu všeobecného súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej. Opačný prístup k posudzovaniu námietok

sťažovateľky by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyúsťoval do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštalácie v rámci sústavy všeobecných súdov.

22. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet výroku napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

23. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, II. ÚS 434/2015).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2018